

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5OboE/37/2014                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 4606203843                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.03.2014                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Darina Ličková           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2014:4606203843.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému Y. R., nar. XX. L. XXXX, V., t. č. na neznámom mieste, zastúpený opatrovníčkou V. Y., o vymoženie 167,30 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp. zn. 12 Er 2118/2006, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2012, č. k. 25 CoE 100/2012-76 a o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2012, č. k. 25 CoE 100/2012-76, takto

### rozhodol:

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa z a m i e t a .

Dovolanie oprávneného sa o d m i e t a .

Konanie o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2012, č. k. 25 CoE 100/2012-76, v časti týkajúcej sa zamietnutia návrhu na prerušenie konania, z a s t a v u j e .

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho a odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany 27. apríla 2006 poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice spísanej 26. novembra 2005 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom pod sp. zn. N 6335/2005, NZ 57398/2005.

Uznesením z 23. februára 2012, č. k. 12 Er 2118/2006-40, Okresný súd Topoľčany vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že 27. apríla 2006 poveril súdneho exekútora JUDr. Jozefa Horvátha vykonaním predmetnej exekúcie na základe exekučného titulu - notárskej zápisnice spísanej notárom JUDr. Ondrejom Ďuriacom 26. novembra 2005 pod sp. zn. N 6335/2005,

NZ 57398/2005. Konštatoval, že uznesením z 13. apríla 2011 č. k. 12 Er 2118/2006-28 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním predmetnej exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého.

Poukázal na notársku zápisnicu, v ktorej Mgr. Tomáš Kušnir na základe splnomocnenia povinného v zmluve o úvere z 3. decembra 2004 uznal záväzky vyplývajúce zo zmluvy a vyhlásil súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Opierajúc sa o ust. § 52 ods. 1-3, § 53 ods. 1, 2, 4, § 54 ods. 2 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako i Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica Rady č. 93/13/EHS“) uviedol, že zmluva o úvere, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou notárskej zápisnice obsahuje neprijateľnú podmienku, ktorú označil za neplatnú a ktorá sa týka ustanovení o úroku z omeškania (čl. 6 zmluvy). Dospel k záveru, že notárska zápisnica nespĺňa zákonom stanovené náležitosti, najmä s poukazom na absolútnu neplatnosť plnomocenstva udeleného povinným Mgr. Tomášovi Kušnirovi v úverovej zmluve z 3. decembra 2004 na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, a to aby v jeho mene uznal záväzok z úveru a aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom. Poukázal, že povinný nebol osobne prítomný pri spisovaní notárskej zápisnice, čím neobsahuje jeho osobné vyhlásenie, ale zastupoval ho advokát Mgr. Kušnir na základe splnomocnenia udeleného mu povinným v zmluve o úvere. Mal za to, že plnomocenstvo udelené Mgr. Kušnirovi neobsahuje náležitosti v zmysle ust. § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže v ňom nie je žiadnym spôsobom špecifikovaný záväzok, ktorý mal splnomocnenec za povinného uznať. Splnomocnenie označil za neurčité a nepoužiteľné pre spísanie notárskej zápisnice, pričom Mgr. Tomáš Kušnir ako zástupca povinného nebol oprávnený uznať dlh vo forme notárskej zápisnice a súhlasiť s jej vykonateľnosťou. Uzavrel, že záujmy Mgr. Kušnira sú v rozpore so záujmami povinného, nakoľko Mgr. Kušnir súčasne vystupuje opakovane ako splnomocnenec povinných v ďalších obdobných veciach a aj ako splnomocnenec spoločností, ktorých predmetom činnosti je poskytovanie úverov.

V intenciách ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku preto predmetnú exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil. O trovách exekúcie rozhodol podľa § 151 O. s. p. tak, že o nich rozhodne samostatným rozhodnutím po ich vyčíslení súdnym exekútorom. O trovách konania rozhodol analogicky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ktoré bolo zastavené.

Na odvolanie oprávneného vec prejednal Krajský súd v Nitre ako súd odvolací. Po preskúmaní napadnutého uznesenia rozhodol uznesením z 31. októbra 2012, č. k. 25 CoE 100/2012-76 tak, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

V súvislosti s návrhom oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ odvolací súd poukázal na ust. § 36 ods. 5 Exekučného poriadku a uviedol, že toto zákonné ustanovenie vyjadruje zásadu, že exekučné konanie je možné prerušiť iba vtedy, ak to stanoví osobitný zákon. Odvolací súd poukázal aj na ust. § 251 ods. 4 O. s. p. a uviedol, že v danom prípade je osobitným predpisom Exekučný poriadok, ktorý v ust. § 36 ods. 5 zakotvuje pravidlo neprípustnosti prerušenia exekučného konania. Vychádzajúc z uvedených procesných právnych predpisov tak nie je daný dôvod pre prerušenie predmetného konania v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ tak, ako to vo svojom návrhu požadoval oprávnený.

Naviac odvolací súd poukázal, že povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke v zmysle čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ nie je absolútna. Zo žiadneho ustanovenia O. s. p. totiž nevyplýva povinnosť všeobecného súdu prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania. Predpokladom takéhoto postupu nie je len skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem, alebo ak sa aplikuje ustanovenie únieového právneho predpisu. Rozhodnutie o otázke hraníc aplikovateľnosti únieového práva, o jeho výklade alebo o jeho platnosti musí bezprostredne súvisieť so sporom prejednávaným vnútroštátnym súdom, pričom prejudiciálna otázka nastolená

Súdnu dvoru EÚ nesmie byť zjavne neopodstatnená a irelevantná vo vzťahu k prebiehajúcej konaní. Z vyššie uvedených hľadísk tak i v prípade prípustnosti prerušenia konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. by v danej veci neexistovala potreba obrátiť sa s prejudiciálnou otázkou výkladu únieho práva na Súdny dvor EÚ, keďže podľa konštantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, začatie konania o prejudiciálnej otázke nie je potrebné v prípadoch, keď sú výklad a aplikácia únieho práva natoľko zrejmé, že nie je potrebné obracať sa s predbežnou otázkou na Súdny dvor EÚ.

Z uvedených dôvodov preto odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) ďalej prejednal odvolanie oprávneného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Odvolací súd mal za to, že Exekučný poriadok pre exekučný súd zakotvuje oprávnenie a povinnosť skúmať v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania zákonnosť exekučného titulu, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku). Preskúmvacia činnosť exekučného súdu sa uplatňuje kedykoľvek, nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, keďže právny predpis, resp. i jeho jednotlivé ustanovenia, je potrebné vykladať v súlade s celkovým účelom právneho predpisu, a teda v ich vzájomných súvislostiach a nie izolovane. Tento záver plne korešponduje zámeru zákonodarcu vyjadrenému aj v iných ustanoveniach Exekučného poriadku, a nielen v ust. § 41 ods. 2. Jedným z nich je i ust. § 57 ods. 1 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva viacero dôvodov, pre ktoré exekučný súd už začaté konanie zastaví, pričom niektoré z týchto dôvodov závisia práve od preskúmania exekučného titulu.

Odvolací súd poukázal na ust. § 41 ods. 1 a ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku a mal za to, že povinnosť plnenia na základe notárskej zápisnice možno charakterizovať ako plnenie, ktoré má svoj základ v procesnom práve, teda bez vzťahu na hmotnoprávny titul. Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti má povahu verejnej listiny a ako každá verejná listina aj notárska zápisnica osvedčuje pravdivosť údajov v nej uvedených až do doby, pokiaľ nie je preukázaný opak. Notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom vtedy, ak mimo formálnych podmienok vykonateľnosti spĺňa podmienky materiálnej vykonateľnosti. Jednou z podmienok materiálnej vykonateľnosti je, aby notárska zápisnica obsahovala právny záväzok (stanovenie konkrétnej povinnosti zo záväzkového právneho vzťahu, vzniknutej na základe určitej právnej skutočnosti), ďalšími sú označenie oprávnenej osoby, povinnej osoby, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Dohoda oprávnenej osoby a povinnej osoby obsiahnutá v notárskej zápisnici, ktorá vyjadruje súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, nemá hmotnoprávnú povahu; ide o jednu z náležitostí, ktorú musí notárska zápisnica obsahovať (§46 a nasl. Notárskeho poriadku), aby bola z materiálneho hľadiska vykonateľná (aby bola exekučným titulom). Táto dohoda oprávnenej a povinnej osoby teda nemá sama osebe za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností účastníkov právneho vzťahu. V prípade notárskej zápisnice so súhlasom s vykonateľnosťou treba mať na zreteli osobitné znaky tohto exekučného titulu v porovnaní s inými exekučnými titulmi. Takáto zápisnica nie je rozhodnutím (súdu alebo iného orgánu) a nemá ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája a nie je vybavená účinkami právoplatnosti ani záväznosti pre účastníkov a pre všetky orgány, ktoré majú napríklad rozhodnutia súdu vydané v občianskom súdnom konaní (§ 159 O. s. p.). Absencia zákonom stanovených formálnych náležitostí má za následok, že listina označená ako notárska zápisnica nie je verejnou listinou, u ktorej sa správnosť obsahu, ktorý je v nej uvedený, predpokladá v zmysle § 134 O. s. p., a ani spôsobilým exekučným titulom v zmysle požiadavky ust. § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Dôsledkom takéhoto zistenia je potom postup exekučného súdu podľa § 57 ods. 1 písm. g/, a to zastavenie exekúcie, keďže jej ďalšie pokračovanie by sa priechilo zásadám exekučného konania. Jeho podmienkou však je, že tento dôvod vznikol po vydaní exekučného titulu a rozhodnutím súdu bolo vyslovené, že exekúcia je neprípustná, pričom nie je vylúčené, aby súd rozhodol o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení jedným uznesením. Simultánny spôsob rozhodovania o týchto procesných skutočnostiach je dovolený, keďže osobitné rozhodovanie o prípustnosti a o zastavení exekúcie by

odporovalo hospodárnosti a účelu exekučného konania.

V preskúmvanej veci sa súd prvého stupňa vo svetle zhora popísaných záverov a v intenciách citovaných zákonných ustanovení zaoberal právne relevantnou skutočnosťou, či splnomocnenie, ktoré povinný udelil pri podpise zmluvy o úvere, uzavretej medzi oprávneným a povinným 3. decembra 2004 a ktoré prijal advokát Mgr. Tomáš Kušnir, konajúci za oprávneného a ktorý uznal dlh v mene povinného voči oprávnenému na základe tohto plnomocenstva v predmetnej notárskej zápisnici, je platným právnym úkonom. V tomto smere dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Nakoľko odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. sa obmedzil len na skonštatovanie jeho správnosti. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia len poukázal, že s ohľadom na množstvo obdobných prejednávanych exekučných vecí niet sporu o tom, že Mgr. Tomáš Kušnir súčasne vystupuje opakovane ako splnomocnenec povinných a zároveň aj ako splnomocnenec spoločností, ktorých predmetom činnosti je poskytovanie úverov. V tejto súvislosti zákonné ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby záujmy zástupcu neboli v rozpore so záujmami zastúpeného. V prípade reálneho zistenia, že právne úkony osôb boli učinené v rozpore s príslušným ustanovením, v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka tieto spôsobujú ich absolútnu neplatnosť, a to bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli. Je preto dôvodný záver súdu prvého stupňa o tom, že splnomocnenie, ktoré povinný udelil Mgr. Kušnirovi za účelom uznania jeho dlhu voči oprávnenému, ako i uznanie dlhu na základe takto udeleného plnomocenstva v predmetnej notárskej zápisnici je neplatným právnym úkonom, a preto ani notárska zápisnica nemôže byť spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by sa oprávnený mohol v rámci exekúcie domáhať vymoženía plnenia. Súd prvého stupňa preto správne postupoval v intenciách ust. § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku, keď predmetnú exekúciu vyhlásil za neprípustnú a túto zastavil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie a doplnenie dovolania, ktoré odôvodnil tým, že:

- a) súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b) v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c) súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f/ O. s. p.),
- d) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie (ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
- e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Na základe právnej argumentácie uvedenej v dovolaní oprávnený navrhuje, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu zrušil a keďže rovnakými vadami je postihnuté aj rozhodnutie prvostupňového súdu žiada, aby dovolací súd v celom rozsahu zrušil aj uznesenie prvostupňového súdu a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a v prípade úspechu bola oprávnenému priznaná náhrada trov dovolacieho konania. Oprávnený tiež navrhol, aby súd prerušil konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru EÚ na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ predložil prejudiciálne otázky v znení, aký je uvedený v dovolaní. Oprávnený tiež navrhol, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Nitre z 31. októbra 2012, sp. zn. 25 CoE 100/2012, a to so zreteľom na uvedenú právnu argumentáciu a najmä skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vykazuje tak závažné právne nedostatky, že jeho výkon v prostredí právneho štátu je vylúčený.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený aj odvolanie v časti, ktorou odvolací súd zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku

267 Zmluvy o fungovaní EÚ. Svoje odvolanie odôvodnil predovšetkým tým, že súd mu svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a/ a § 221 ods. 1 písm. d/ O. s. p., že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenia § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Zdôraznil tiež, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia, a že v ňom bol nesprávne poučený o nemožnosti napadnúť odvolaním výrok o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Za týchto okolností je napadnuté rozhodnutie svojvoľné, arbitrárne, porušujúce jeho ústavné právo vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Ústavy SR, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v označenom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu a odvolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013 a sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej najvyšší súd dodáva, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a) výkladu zmlúv; b) platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

Najvyšší súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom najvyšší súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., oprávneným napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p. Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia sp. zn. 5 Cdo 370/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 6 Cdo 350/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 47/2013 z 21. októbra 2013 a sp. zn. 5 Oboer 29/2013 z 19. septembra 2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku).

Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 205/2011 z 1. februára 2012 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012).

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku).

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvého stupňa zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody rozhodnutia. Rovnako odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil (aj s poukazom na obsah a dôvodnosť odvolania oprávneného). Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Tieto právne závery zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Najvyšší súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade notárska zápisnica - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - nie je vykonateľný exekučný titul.

Námietka oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie, aj keď podľa zákona tak boli povinné urobiť, nie je dôvodná. Tak, ako správne poznamenal oprávnený, zákonom č. 230/2012 Z. z. „účinným od 9. augusta 2012, bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ust. § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie, ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ a k/. Oprávnený namietal, že súd prvého stupňa v danom prípade vyhlásil exekúciu za neprípustnú, a následne ju zastavil, preto mal postupovať podľa uvedeného ustanovenia. Tvrdenie oprávneného však nie je dôvodné. Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, pretože v danom prípade exekúciu zastavil uznesením z 23. februára 2012 a uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť až 9. augusta 2012. Odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 a o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu

odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo na úvahe odvolacieho súdu. Rovnako dovolací súd nevzhliadol dôvody, pre ktoré by bolo potrebné nariadiť pojednávanie, či už pred súdom prvého stupňa alebo pred odvolacím súdom. V tejto súvislosti dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v štádiu, pri ktorom súd skúma, či žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul nie sú v rozpore so zákonom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), sa vychádza z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu. V tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (§ 122 až § 124 O. s. p.), postačujúce je, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to oboznamovanie sa obsahom listín za účelom posúdenia predpokladov na zastavenie exekúcie nemusí vykonávať na pojednávaní za prítomnosti oprávneného a povinného.

V súvislosti s námietkou oprávneného, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených oprávneným, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 O. s. p.).

V súvislosti s odvolaním, ktoré oprávnený podal proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu, vo výroku, ktorým odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať (§ 103 O. s. p.) a dospel k záveru, že v predmetnej veci ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť.

I keď Občiansky súdny poriadok výslovne nevypočítava procesné podmienky konania, možno z neho vyvodíť, že procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a účastníkov konania, ktoré musia byť splnené na to, aby sa dosiahol cieľ občianskeho súdneho konania, vyplývajúci zo základných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (v prvej hlave prvej časti). Na strane súdu k podmienkam konania patria tie, ktoré vymedzujú jeho práva a povinnosti ako orgánu štátu konať a vydať rozhodnutie. Takouto podmienkou je nepochybne aj funkčná príslušnosť, z úpravy ktorej vyplýva, ktorý súd je príslušný konať a rozhodovať o veci v inštančnom postupe. Chýbajúca funkčná príslušnosť na prejednanie určitej veci predstavuje neodstrániteľný nedostatok podmienky konania.

V prejednávanej veci odvolanie oprávneného smeruje proti uzneseniu, ktorým odvolací súd v odvolacom konaní nevyhovel návrhu oprávneného na prerušenie konania.

Podľa § 201 O. s. p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkom a vedľajším účastníkom, môže podať odvolanie aj vedľajší účastník.

Podľa § 10 ods. 1 O. s. p. krajské súdy rozhodujú o odvolaniach proti rozhodnutiam okresných súdov. Podľa § 10 ods. 2 O. s. p. o odvolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako súdov prvého stupňa rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Citované zákonné ustanovenia upravujú funkčnú príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak, že tento súd je príslušný rozhodovať o odvolaniach vtedy, ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu krajského súdu ako súdu prvého stupňa. Spôsobilým predmetom odvolacieho konania sú teda len rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Rozhodnutie krajského súdu o nevyhovení návrhu oprávneného na prerušenie konania, vydané v priebehu odvolacieho konania, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ale jedná sa o rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 211 ods. 1 výslovne predpokladá rozhodovanie odvolacieho súdu napr. aj o návrhoch podľa § 138 ods. 1 vrátane tých, o ktorých nerozhodol súd prvého stupňa. Odvolací súd sa pri takomto rozhodovaní nestáva súdom prvého stupňa, ale zostáva odvolacím súdom. Napadnuté uznesenie krajského súdu ako odvolacieho súdu teda neobsahuje (neuvádza) chybné poučenie o neprípustnosti odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

Oprávnený napadol predmetné uznesenie krajského súdu odvolaním, avšak funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku nie je daná z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie nebolo vydané krajským súdom ako súdom prvého stupňa, ale ako súdom odvolacím.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Keďže na prejednanie odvolania podaného oprávneným proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je daná funkčná príslušnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť. V súlade s posledne citovaným ustanovením Najvyšší súd Slovenskej republiky preto konanie o tomto opravnom prostriedku zastavil bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. Oprávnený zaviniť, že konanie muselo byť zastavené. Povinnej však náhradu trov tohto konania nepriznal, lebo v tomto konaní je žiadne nevznikli a ani nepodala návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**



